

HEIMWEE.

Se is alleen.

Alleen — hier, bij de zee; alleen — in het vreemde land; alleen in het leven . . . .

Ze is alleen, zelfs wanneer ze verkeert in een druk gezelschap; *daar* nog *meer* dan *hier* — in de stilte.

't Liefst zit ze op dit eenzame plekje — te staren naar de verte, te staren naar het verleden. En de tegenstelling van dat zonnige verleden met het donkere heden, voelt ze ieder oogeblik.

Weenen doet ze niet; ze treurt.

Ze lijdt zoo onzegbaar veel en zoo onzegbaar diep. En ze laat het dieplood neer in dat lijden harer eenzaamheid; maar een bodem vindt ze niet.

Het is haar zoo droef, zoo bang. — Ze is als een klein kind in een groot, vreemd huis.

Hoort, hoort! De zee zingt zacht haar ruischend lied, en het suist haar tegen als het lied der verlatenheid. En in haar hart harmonieert het lied van den weemoed met den zang van de zee.

Soms *ziet* ze de golven: ze komen en ze gaan, zooals die jaren van haar onbezorgde jeugd kwamen en gingen; elkander opvolgend, regelmatig.

En als ze in de verte de wolken ziet samenpakken, en deze ziet naderen in haar dreigende gestalten, donker en verdonkerend, dan ziet ze ook die andere wolken weer, die haar leven kwamen verduisteren, en dan voelt ze weer dien angst komen, die haar hart beklemd, benauwd had, toen zij naar 't vreemde land moest gaan, ver van de lieve plekjes der jeugd.

Heimwee . . . .

Geen bloemen brengen meer een glimlach aan den zwijgenden mond; Gods lieve zonnestrallen spelen wel om haar heen, en tooveren wel flinkerlichtjes in de kabbelende golfjes, maar ze leest deze letteren in het boek der natuur niet.

Want meestal staart ze — maar ziet ze niets.

Ziet ze *niets*?

Ja, ze ziet tòch, en naarmate het oog strakker staat, en het de beelden al doffer opvangt, ziet dat andere oog beter, bespeurt het geestes oog de kleinigheden van het verleden, en als ze straks opstaat en zich naar haar arbeid begeeft, is ze meer moede dan ooit, moe van al het „zien.”

De rust mat haar af — de rusteloze . . . .

Ze uit haar lijden niet in wilde kreten van smart; slechts in zwijgen, dat door een enkelen diepen zucht wordt onderbroken, die de pijn in dit zwijgen te sterker doet gevoelen, evenals de stilte op een veld gehoord wordt in den galm van de torenklok.

De jaren, die henenvloden, namen al haar idealen mede; de toekomst lokt niet meer; ze dreigt; en de tijd, die ging, is als een doode, dien ze beweent, en dien ze soms schuchter aanziet met groote, bange oogen.

Gisteren nog heeft men haar droomster genoemd — maar ze weet het maar al te wèl, dat het geen droom is, doch vreeselijke wezenlijkheid, die haar krachten verteert.

Ze denkt en ze peinst — ze peinst en ze denkt, en

haar gedachten doorloopen weer denzelfden cirkel der eenvormigheid, die haar altoos vermoeit.

Ze ziet weer het vaderhuis, dat aan de overzij der zee is, het onzichtbare vaderhuis, dat toch zoo duidelijk vóór haar kan staan. Het heldere raam met de hagelwitte gordijnen — de bloemen, vaders bloemen voor de ruiten: de fuchsia's met haar groote paarse bellen; de geraniums met haar volle bloemenpakken; ja — ze ziet nu weer alles — daar is de tafel, met het eenvoudige servies bij het raam, daar vaders leuningstoel met het donkere kussen, de kast, waarin moeder zoo vergenoegd kijken kon — de beelden worden scherper; ze nemen toe in aantal — ze gaat van kamer naar keuken, van keuken naar kamer; ze ziet in deze de bloemfiguren van het behang; de witte wanden in gene; de planken met het gerei, de schilderijen en de vazen, zelfs de groefjes hier, en de krasjes daar — ze gaat van binnen naar buiten; ze ziet het moestuintje, door vader zoo goed onderhouden; de bloemen in de ovale perkjes; de wilde wingerd langs den muur, zich uitbreidend met lange takken en dichten dos tot een beschermend dak. Ze ziet moeder drentelen, vader werken . . . . Ze is thuis, thuis . . . . Ze hoort de vogelen jubelen: de vinken slaan, zoo helder; de leeuwerik orgelt hoog in de lucht — maar het kwinkelen der vogelen schijnt over te gaan in een weemoedig gekweel . . . . Daar ruischt weer de zee!

In de verte rijzen donkere koppen langzaam op.

En de werkelijkheid is er weer.

En dubbel weegt weer het leed.

Want moeder is heengegaan, en vader is haar gevolgd, en zij, de weeze, moest verlaten het huis van haar jeugd, en met dat huis die jeugd zelve . . . .

De laatste bloem, die zij geplukt had, was verdord, en er was nog meer verdord dan die bloem! Ook weet zij het wel; zij voelt het wel: het lijden sloopt haar krachten, en zij is als een lampje, dat langzaam uitkwijnt.

Naar huis — naar huis . . . .

Wat zullen we haar zeggen, haar en alle eenzamen en verlatenen?

Waarmee zullen we troosten onze weezen, onze weduwen?

Maar immers met dat troostwoord uit het psalmboek, dat ons zegt, hoe God aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Zijn hand geve!

„Op U verlaat zich de arme; Gij zijt geweest een Helper van den wees!”

Dochter der smarte — hoort ge het niet tot u komen, dat Woord van Hem, die tranen drogen kan, zooals niemand het vermag? Die in meer dan één zin het gewaad des lofs heeft voor een benauwden geest?

Vreemdelinge — in één ding zij toch uw leven symboliek van het onze! Gij zijt hier niet thuis.

Zoo zijn vele „vreemdelingen” op deze aarde slechts getroost door de gedachte aan het Vaderhuis met zijn woningen.

Veel stort in dit leven in puin.

Maar die gelooven, vertwijfelen op de ruïnen niet; zij zingen van een blijvende stad, die fondamenteen heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is!

Utrecht.

A. L. VAN HULZEN.

